

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Nat

Citation: Michaëlis, Sophus: "Nat", i Michaëlis, Sophus: *Digte*, 1889, s. 141. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-michs_01-shoot-workid62782.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

Nat.

Op mod en Vesterhimmel af tyndet Guld
staar Dyrehavens sorte Kratskovkamme.
Nu vinder den spinkle Aftenstjerne Huld
og tindrer med sin roligt skinnende Flamme.

I Østen lysner det fra Nyets gyldne Segl,
som mejer Stjernernes tynde Straaleneg ...
Under Bøgekuplerne glimter en Vandpyts Spejl.
En Birkestamme skinner spøgelsebleg.

I sine vage, blinde Plantedrømme
vaander sig tungt en ensom gammel Eg.

De hvilende Hjorder skelnes som Skygge-Pletter.
En Raakalv bræger over de skumrende Sletter.
142

... Ellers saa lyttende tyst, at mit eget Suk
lyder højt under Bøgenes stille Buer.

Der falder Dugg
paa Græssets bløde Tuer,
og Tjørnens Duft
stænker sin Krydder-Aroma i Nattens lumre Luft.

Jeg skrider over de fjerende Tuer
og føler Duggen køle min hede Fod.
Tjørneduften pirrer mit ildende Blod,
mine Tanker gløde i roligt brændende Luer.

Jeg gaar som en fredløs Mand,
der skyr de store Stæder og Folkets Vrimle
og Solens Flammer og skyfri blaanende Himle,
— jeg gaar som en fredløs Mand,
der lister sig ud, naar Dagens Porte lukkes.

Jeg nærer en Ild, som aldrig slukkes,
en Hadets nagende Orm, som aldrig dør ...

Thi hvor de stime de glade støjende Sjæle
— slidende efter den Lykke at spise og drikke sig mæt,
— dør hvor Løgneren regerer og Penge er Ret,
— dør kunde Luften mig kvæle.

Hellere træde som hjemløs Mand sine egne Spor
end synge med i Trællenes plumpe Kor!
143 Jeg kender en Hadets Orm, som aldrig dør ...

Lig, du slumrende Dyr, derinde i tusende Huse
— Menneske kaldt — et Dyr med klippede Klør,
dødede Lyster og dyrisk trællende Lemmer ...
Ikke kan du høre Vandene bruse,
ej være med at aabne den store Sluse,
som skal rense Verdens Augias-Stald.

Ve dig, du gamle Verden, du stauder for Fald!

Fjærnt derude hører jeg Havet synge.
Truende hviske de Fredløses tusende Stemmer,
snart vil de samles i Flok og gaa frem for at fælde
Verenstrældommens Træ, der er raaddent af Ælde.

Lig, du slumrende Dyr, derinde i tusende Huse,
— Menneske kaldt — kun et Dyr med klippede Klør,
dødede Lyster og dyrisk trællende Lemmer ...
Ikke kan du høre Vandene bruse,
ej være med at aabne den store Sluse,
som skal rense Verdens Augias-Stald.

Ve dig, du gamle Verden, du stander for Fald!